

EGRESSY ZOLTÁN

Piszke papa
meséi

Láng Anna illusztrációival

EGRESSY ZOLTÁN

Piszke papa meséi

manó könyvek

Tartalom

Pepi, a kíváncsi kecske	6
Vivien, a sükebóka szöcske.....	10
Artúr, az iszákos kullancs.....	14
Matyi, a falánk kenguru	18
Biti, az oktondi lajhár	22
Zoli, az önzetlen pók	28
Krisztina, a makacs dromedár	32
Bucek, a muzikális hangya.....	36
Rozi, az érzékeny flamingó.....	40
Kata, a sajátos kardhal	44

Pepi, a kíváncsi kecske

Pepi, a kecskegida nagyon szeretett futkározni, csavarogni keresztül-kasul erdőn és mezőn. Apukája és anyukája mindig arra kérte őt, ne kóboroljon messzire. Egy reggel Pepi korán ébredt. Settenkedve kiszállt az ágyacskájából.

– Csavargok egyet, semmi kedvem tovább aludni – gondolta, és patahegyen kiosont a szobájából. – Mire Apu és Anyu felébred, simán visszaérek!

Hét ágra sütött a nap. Vidám madarak fütyörésztek a fákon, trillázva válaszolgattak egymásnak. A lombokkal könnyű szellő játszadozott, finoman lengedeztek az ágak. Pepi menet közben bogyókat eszegetett az útmenti bokrokról, kékeket, pirosakat, sárgákat, csupa-csupa ízletes falatot. Persze csak azokat, amiket nem volt tilos megenni: a szülei megtanították neki, melyik

bogyó egészséges, melyik mérgező. Pepi időnként nekiiramodott, jókedvűen szaladt fel és alá a mezőn. Egyszer csak meglátott egy hatalmasakat ugró szöcskét.

– Hé, szöcske koma! Állj meg! Várj, szöcske koma! – futott utána, de a szöcske rá se hederített.

Pepi csak a patakparton érte utol az ugróbajnokot. A víz halkán csordogált, kanyarokat vetett a kisebb sziklák és a nagyobb kavicsok között. Pepi a futástól kimerülten, lihegve szólalt meg.

– Szöcske koma! Mutasd meg nekem, légy szíves, hogyan lehet egyetlen ugrással tíz hangyabolyt átugrani!

A szöcske gyors pillantást vetett rá, majd válasz helyett átugrott a patakon.

– Nahát! – ámuldozott Pepi, és mindenképpen utána szeretett volna menni, de nem tudott úszni, így hát kénytelen volt megállni. Megszomjazott, ezért ivott egy kis vizet. Úgy gondolta, most már ideje hazatérni. Igen ám, de olyan messzire került otthonról, hogy fogalma sem volt, merrefelé kellene elindulnia. Leszakított még néhány bogyót a bokrokról, lilákat és fehéreket, ezek

voltak a kedvencei, a legfinomabb falatok. Miután megette őket, leült, és a helyes irányon kezdett töprengeni.

A nap már magasán járt az égen. A kis kecske egyre jobban kétségbeesett. Tanácstalanul üldögélt a mező közepén, amikor két közeledő alakra lett figyelmes.

– Hát ez meg miféle szerzet? – kérdezte az egyik.

– Csak nem beteg, hogy úgy gubbaszt a mezőn? – találgatta a másik.

Kedves kengurucsalád közeledett.

– De hiszen ez egy kecskegida! – állapította meg egy harmadik, vékonyka hang, amely a kenguruanyuka erszényéből érkezett.

– Hát te miért kuksolsz itt ilyen bánatosan? – kérdezte Kenguru papa.

– Eltévedtem – szípozott Pepi. – Hiába kérte anyukám és apukám, hogy ne menjek messzire. Biztos nagyon izgulnak már miattam. És én egyáltalán nem tudom, merre kellene hazaindulnom.

– Ide figyelj, gidácska – mondta neki Kenguru papa. – Nagy butaságot csináltál, de ne félj, segítünk neked hazajutni. Tudjuk, merre laktok. Csak egyet ígérj meg: soha többé nem kóborogsz el otthonról.

